

et aeg ei olle tulnud? Raebamised ning turja sõnu: mid lahvavad iggapäev teie peale suremaks. Misio nõu olles, sõbra kombel rätides: tulge minoga ühes jallapealt kuüninga ette, enne kui armo aeg otsa lõppeb; sest tõrtumine ning pissim aea wiitamine ei aita teile midagi; teie wõlla waf on kuhjaga täis! Paljo, wägga palju laebamisi teie üle on kuüninga kōrwa ette tõstetud; tänna kutsutakse teid kolmatkorda; kui teie selle kutsmise peale ei tulle, siis mõistetakse teid seadust möda, ilma järreltuulmata, surma. — Kuüningas saab kõige sõawäega seie tulles, teie kindlat mõisa ümberpiirama, et seddagi sisse egga wälja enam ei pease; ja teie lähete naise ja lastega, ello ning warraga ühestükki uffa. Kuüninga wõlli eest ei pease teie põggenema; sepärrast on kõige targem nõu: tulge hääl kombel kohto ette. — Kawalust ei olle teil, Juimal tännatud! pudu; teie sate ennast sest wõrgutusest lahti peastma, nõnda kui enne sedda suremast kimbutusest peastite ja oma waenlased äbbi sisse saatite. — Reinowadder ütles: „armas lellepoeg, teie nõu on kōdowäär. Julgest tahhan ma tulla õiguse otsust nõudma, ja lodan, et kuüningas mulle armo saab näitama; teia teab, mis suurt kasso ma temale sadan, agga ta teab ka, kudda teised issandad mind sellepärrast wihtawad. Ei wõiks minota kuüninga aujärg illesseista! Ja kui olleksin kammekord rohkemine elsinud, siiski tean, et kui teia filma watan ja temaga saan räkima, siis lõppeb ta wihta otsogo

lewadine lumi päwa paistel! Kuüningal lül palju sullasid ning nõuandjaid, agga tarla meelt ja nõu ei olle palju sellegist leida. Kus ial tarla nõu pudub, peab Reinowadder neid juhtima; muido on sureissandade koggodus üks jubhiwitsata waner. Mitto wihtab mind selle õnne pärrast, mõni jälle mu asja pärrast, ja üks toffin mo suremaid wihtamehhi on praego kuüninga jures koos, kes mulle surma on wandunud. Kuis sudan üksi päinis ulga wasto seista? Sepärrast kartsin tännini tulles. Agga siiski lähhen ennemine asja kohto ees selletama, kui et sest misio naise ning lastele midagi lahjo wõiks sündida. Armas Ermelina, kallid loomake! — ütles Reinowadder oma abikasale — „kandke truište oolt laste eest, ja wadake et kurniwissates teine teist kailaga pähhe ei pudu! Kõige enamist pallun teid norema pojakese Reino järrel wadata; temal on lehad ambad suus ja iggapiddi issa kuüjo ning kombes, lodan temast ükskord mehhe sawad; ja siin on mo poeg Rossel, weike wõrruke, sedda nisaia armsaks pean! Ta oskab auduwa linno alt muñad warrastada, et lind sedda tähhele ei pake. Tehke lastele iggapiddi meele hääd ja kaitsege neid lahjo eest! taggasi tulles tassun teile kōif waewa ning oolekandmise kätte.“ Seddawiisi nait manitsedes jättis Reinowadder jummalaga ja tōttas Ermabhemega minema.

Teed läies ütles Reinowadder määrake: „Mo kallid lellepoeg ja sõbber! pean teie tunnistama, mis